

AGATHA CHRISTIE

Un cadàver
a la biblioteca

Columna

Agatha Christie

Un cadàver
a la biblioteca

Traducció de Gonçal Oliveros

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE BODY IN THE LIBRARY*
PRIMERA EDICIÓ EN AQUESTA COL·LECCIÓ: JUNY DEL 2022

PUBLICAT ORIGINALMENT A GRAN BRETANYA PER
COLLINS, THE CRIME CLUB, 1942

THE BODY IN THE LIBRARY © 1942 AGATHA CHRISTIE LIMITED. ALL RIGHTS RESERVED.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, THE AGATHA CHRISTIE SIGNATURE AND THE AC MONOGRAM LOGO
ARE REGISTERED TRADEMARKS OF AGATHA CHRISTIE LIMITED IN THE UK
AND ELSEWHERE. ALL RIGHTS RESERVED.
WWW.AGATHACHRISTIE.COM

© DE LA TRADUCCIÓ: GONÇAL OLIVEROS, 1996, 2022
L'EDITORIAL RESERVA ELS DRETS DE LA TRADUCCIÓ AL SEU TITULAR,
QUE NO S'HA POGUT LOCALITZAR EN EL MOMENT DE L'EDICIÓ
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2919-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.721-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

CAPÍTOL I

Mistress Bantry somiava. Els seus pèsols acabaven d'obtenir el primer premi en una exposició de flors. El vicari, abillat amb sotana i roquet, repartia els guardons a l'interior de l'església. La seva muller deambulava pel temple en vestit de bany, però, tal com acostuma a succeir en l'alegre intranscendència dels somnis, aquest fet no incità l'enuig del capellà, com segurament l'hauria provocat en la vida real. Mistress Bantry fruïa el seu somni d'allò més. Solia gaudir força d'aquests somnis matinals que precedien l'esmorzar. En algun racó de la seva ment hi havia la consciència de les diàries remors casolanes de la llar. El grinyol de la cortina de l'escala quan la minyona l'enretirava, el brunzir de l'aspiradora que manegava la segona minyona i la fressa del rasclet que pentinava el corredor exterior. Allà lluny, el soroll eixordador de treure la balda que de nit barrava la porta principal. Començava un altre dia. Però mentrestant provaria de fruir tant com pogués de l'expo-

sició de flors, ara que començava a ser conscient del seu somni.

A baix aixecaven les persianes de fusta de la sala d'estar. Ho va sentir abans que les obrissin. Les remors habituals van durar mitja hora més, apagades, subtils, sense destorbar el son, degut a la seva familiaritat. Culminarien en el so mesurat i suau d'unes passes que travessarien el corredor, el cruixir d'una bata, la dringadissa somorta del joc de te quan dipositessin la safata a la tauleta del defora i finalment el truc discret a la porta abans que la Mary entrés a la cambra per descórrer les cortines. Mig endormiscada, Mistress Bantry arrugà el front. Alguna cosa agitava el seu somni, alguna cosa estava fora de lloc. Pel passadís s'atansava algú, però s'afanyava massa, i venia massa d'hora. Les seves orelles esperaren instintivament el dringar de la porcellana, però no el copsaren. Trucaren a la porta. Automàticament des del seu somni va contestar: «Endavant». La porta s'obrí. Ara grinyolaria la cortina. Però la cortina no es va moure. A través de la pàl·lida claror verdsosa va arribar la veu de la Mary, histèrica i sense alè:

—Senyora, senyora, hi ha un cadàver a la biblioteca!

I llavors, sanglotant desesperadament, va sortir corrents de l'habitació.

Mistress Bantry s'incorporà i s'assequé al llit. El seu somni havia patit un gir estrofolari, o és que realment la Mary s'havia precipitat dintre del dormitori per anunciar la fantasia increïble de la trobada d'un cadàver

al mig de la biblioteca. «Impossible», rumià Mistress Bantry. «Dec haver estat somiant». Però mentre ho pensava, es convencia més i més que no havia estat part del somni, sinó que la Mary, la captinguda Mary, havia pronunciat efectivament aquests mots extraordinaris.

Mistress Bantry hi reflexionà un moment. Després clavà neguitosament el colze a les costelles del seu adormit espòs.

—Arthur, Arthur, desperta't.

El coronel Bantry grunyí, va mormolar alguna cosa, i es tombà cap a l'altre costat.

—Lleva't, Arthur. No has sentit el que t'he dit?

—Perfectament —va dir el coronel amb la veu enrogallada—. Estic completament d'acord amb tu, Dolly. —I aclucà els ulls altre cop.

Mistress Bantry el sacsejà.

—Escolta'm. Ha entrat la Mary i ha dit que hi havia un mort a la biblioteca.

—Eh, què?

—Un cadàver a la biblioteca.

—Qui ho ha dit això?

—La Mary.

El coronel Bantry concentrà les seves facultats i es disposà a capir la situació.

—No té cap ni peus, noia! Has estat somiant.

—No, senyor. També ho he cregut, de primer. Però no és així. Realment, ha entrat aquí i ho ha dit.

—La Mary ha vingut per comunicar-nos que tenim un cadàver a la biblioteca?

—Sí.

—Però no pot ser —objectà el coronel.

—No, suposo que no —acceptà, dubtosa, la seva muller, però de seguida afegí—: Aleshores, per què ens ho ha dit?

—Segur que no.

—Ho ha fet.

—T'ho deus haver imaginat.

—No m'ho invento.

El coronel Bantry s'havia despertat, i es proposava solucionar la situació de la forma adient. Amablement, feu:

—Has estat somiant, Dolly. Ha estat aquella història de detectius que llegies. *La pista del partit interromput*. Com que Lord Edgbaston troba una rossa preciosa morta a l'estora de la llar de foc que hi ha a la biblioteca. A les novel·les, els cadàvers sempre apareixen a les biblioteques. Però no he conegut cap cas en la vida real.

—Potser ara serà el primer —va contestar Mistress Bantry—. En qualsevol cas, Arthur, hauries de baixar a veure-ho.

—Però, Dolly, de debò, deu haver estat un somni. Quan un es desperta, sovint li semblen sorprenentment verídics. Juraria que certament els ha viscuts.

—Jo tenia un somni ben diferent, sobre una exposició de flors i la muller del vicari en vestit de bany o alguna cosa per l'estil. —Mistress Bantry s'alçà i enretirà les cortines. La llum d'un esplèndid dia de tardor emplenà l'estança—. No ho he somiat —afirmà amb fermesa—. Vinga, aixeca't d'una vegada, Arthur, i ves a aclarir-ho.

—Pretens que baixi a preguntar si hi ha algun cadàver a la biblioteca? Es pensaran que estic boig.

—No caldrà que preguntis res —replicà Mistress

Bantry—. Si hi ha un mort, encara que, naturalment, és molt possible que la Mary s'hagi tornat ximple i vegi visions, no t'amoïnis, que prou que t'ho diran de seguida. No tindràs temps de badar boca.

Rondinant, el coronel Bantry es posà el batí, i deixà l'habitació. Recorregué el passadís i davallà les escales. A baix s'arraulia una munió de criats esparverats, alguns plorant com Magdalenes. El majordom s'avançà amb posat digne.

—M'alegro de la vostra presència, senyor. He ordenat que no es fes res fins que no us llevéssiu. Voleu que truqui a la policia, senyor?

—Trucar-li, per què?

El majordom clavà per sobre l'espatlla una ullada de retret a la joveneta alta que sanglotava histèricament en braços de la cuinera.

—Em pensava, senyor, que la Mary ja us n'havia informat. M'ha assegurat que ho havia fet.

A la Mary se li trencava la veu.

—Estava tan esverada que no sabia el que deia! Tot em donava voltes i les cames em feien figa! Trobar això... Oh, oh!

Cercà altre cop l'aixopluc de Mistress Eccles, que intentava tranquil·litzar-la, aprofitant per fer una mica d'escudella.

—Au, vinga, vinga, minyona.

—Com és lògic, la Mary està atabalada, senyor, perquè ha estat qui ha realitzat aquest horrible descobriment —explicà el majordom—. Ha entrat com sempre a la biblioteca per enretirar les cortines, i... I quasi ha ensopegat amb el cos.

—Voleu dir —preguntà el coronel Bantry— que hi ha un mort a la meva biblioteca...? A la meva biblioteca?

El majordom va estossegar.

—Potser preferiríeu veure-ho vós mateix, senyor?

—Hola, hola. Aquí la comissaria de policia. Sí, qui és?

—L'agent Palk es cordava l'uniforme amb una mà, mentre amb l'altra sostenia l'auricular del telèfon—. Sí, sí,

Gossington Hall. Si...? Ah, bon dia, senyor. —El to de veu de l'agent Palk havia sofert una lleugera modificació. S'havia tornat menys impertinent i oficial en reconèixer el generós patrocinador de les activitats esportives de la policia i jutge degà del seu districte—. Digueu, senyor. En què puc servir-vos...? Ho sento, senyor, però no us he entès bé... Un cadàver, dieu...? Si...? Sí, si us plau, senyor... D'acord, senyor... Una dona jove que no coneixeu de res, dieu...? Bé, senyor... Sí, podeu deixar-ho tot a les meves mans.

L'agent de policia penjà altre cop l'auricular, deixà escapar un prolongat sospir i marcà el número del seu superior. Mistress Palk l'observava des de la cuina, d'on eixia la flaire abellidora del bacó fregit.

—Què passa?

—La cosa més extraordinària que has sentit mai —contestà el seu marit—. Ha aparegut el cadàver d'una dona jove a casa del coronel, a la biblioteca.

—Assassinada?

—Estrangulada, segons diu.

—Qui era?

—El coronel assegura que no l'havia vista en sa vida.

—Llavors, què hi feia, a la seva biblioteca?

L'home la va fer callar amb una mirada de retret, mentre començava a parlar per telèfon en to oficial.

—Inspector Slack? Soc l'agent Palk. Acaben d'avisar que s'ha trobat el cadàver d'una dona jove aquest matí a un quart de vuit...

El telèfon de Miss Marple va sonar mentre s'estava vestint. El soroll la sobresaltà una mica. No era una hora usual perquè truquessin per telèfon. Tenia una vida tan tranquil·la i ordenada, que una trucada imprevista es convertia en un doll de conjectures plenes de possibilitats.

«Caram», es va dir Miss Marple esguardant, perplexa, aquell estri excitat. «M'agradaria saber qui pot ser».

De nou a dos quarts de deu era l'hora acceptada al poble per telefonar als veïns. Les trobades del dia, les invitacions, etcètera, sempre s'arranjaven a aquesta hora. El carnisser podia trucar just abans de les nou si havia succeït alguna crisi en el comerç de la carn. Durant el dia es podien produir trucades espaiades, però ja es considerava poc correcte telefonar a partir de dos quarts de deu de la nit.

Era cert que el nebot de Miss Marple, un escriptor rodamons, acostumava a trucar a les hores més impen-sades. Una vegada, quan només faltaven deu minuts per a la mitja nit. Però les excentricitats de Raymond

West no lligaven amb aquesta telefonada tan matinera. Ni ell ni cap dels coneguts de Miss Marple no li trucarien per telèfon abans de les vuit del matí. Eren tres quarts de vuit. Massa d'hora fins i tot per a un telegrama, atès que Correus no obria fins a les vuit. «Deu ser una equivocació», va decidir Miss Marple. Amb aquest convenciment, s'apropà al giny esvalotat, i el va fer emmudir despenjant l'auricular.

—Digueu?

—Ets tu, Jane?

Miss Marple es va quedar astorada.

—Sí, soc jo. T'has llevat molt d'hora avui, Dolly.

La veu de Mistress Bantry arribà agitada i sense alè a través del fil.

—Ha succeït una cosa esgarrifosa.

—Oh, Déu meu!

—Acabem de trobar un cadàver a la biblioteca.

Per un instant, Miss Marple pensà que s'havia tornat boja.

—Què dius que heu trobat?

—Ja ho sé. Costa de creure, oi? El que vull dir és que sembla que tan sols passi als llibres. Aquest matí he hagut de discutir d'allò més amb l'Arthur perquè baixés a mirar-ho.

Miss Marple intentava fer-se'n càrrec. Preguntà, amb la respiració mig tallada:

—Però, qui és el mort?

—Una rossa.

—Una què?

—Una rossa. Una rossa preciosa. Com a les novel·les, també. Ningú de nosaltres no l'havia vista mai

abans. Però quan ens hem despertat era allà, ajaguda a la biblioteca, morta. És per això que has de venir de seguida.

—Vols que vingui?

—Sí, ara t'enviaré un cotxe a buscar-te.

Miss Marple replicà, dubtosa:

—Bé, per descomptat, si penses que et puc consolar...

—No, jo no vull el teu condol. Però com que ets tan bona en això dels cadàvers...

—Au, vinga. Els meus petits èxits han estat principalment teòrics.

—Però tu hi entens molt en assassinats. L'han assassinada. Estrangulada. I penso que si es produeix un assassinat a casa teva, val la pena que, almenys, t'hi diverteixis. No sé si m'entens. És per això que vull que vinguis a ajudar-me, per esbrinar qui ho ha fet i aclarir aquest misteri. Resulta força emocionant, oi?

—Bé, és clar, si et puc ajudar en alguna cosa.

—Fantàstic! L'Arthur s'està posant difícil. Sembla que pensi que no està bé que frueixi d'aquesta situació. Ja ho sé que és molt trist tot això, però no conec la noia, i quan l'hagis vista comprendreàs a què em refereixo quan dic que no sembla una persona de debò.

Panteixant una mica, Miss Marple va baixar del cotxe, mentre el xofer li aguantava la porta. El coronel Bantury va sortir a rebre-la un xic sorprès.

—Miss Marple? Vaja... Encantat de veure-us.

—La vostra muller m'ha telefonat —explicà la dona.

—Molt bé, molt bé. Necessita algú al seu costat. Si no, s'ensorrarà. De moment s'ho ha pres molt bé, però ja sabeu com són aquestes coses.

En aquell moment aparegué Mistress Bantry, que exclamà:

—Vine a esmorzar, Arthur. Se t'està refredant el bacó.

—Em pensava que era l'inspector, qui arribava —s'explicà el coronel.

—Serà aquí d'un moment a l'altre —comentà Mistress Bantry—. Per això cal que t'afanyis a esmorzar primer. Et fa falta.

—I a tu també. Serà millor que vinguis a menjar alguna cosa, Dolly.

—De seguida —va contestar la seva muller—. Au, vinga Arthur.

El coronel s'arrossegà cap al menjador de mala gana. Mentrestant, Mistress Bantry deia a la seva amiga amb entonació triomfal:

—Per fi! Anem.

La menà ràpidament pel llarg passadís que duia a l'ala est de la casa.

Davant la porta de la biblioteca feia guàrdia l'agent Palk. Barrà el pas a Mistress Bantry en to autoritari.

—Em temo que ningú no està autoritzat a entrar-hi, senyora. Ordres de l'inspector.

—És una beneiteria, Palk —va replicar Mistress Bantry—. Coneixeu Miss Marple perfectament bé. —L'agent de policia ho admeté—. És molt important que pugui veure el cadàver —argumentà la mestressa de la casa—. No sigueu estúpid, Palk. Al capdavant, és la meva biblioteca, no és cert?

El policia les va deixar passar. Tenia molt arrelat l'hàbit d'obeir la gent benestant.

—No podeu moure ni tocar absolutament res per cap concepte —va advertir a les dues dones.

—És clar que no —repetí amb impaciència Mistress Bantry—. Ho sabem perfectament. Però podeu entrar amb nosaltres a mirar, si ho desitgeu.

L'agent Palk acceptà la invitació. Ja era la seva intenció, tanmateix. Mistress Bantry conduí satisfeta la seva amiga a través de la biblioteca cap a una gran llar de foc antiquada. Amb un gran sentit dramàtic del clímax, assenyalà:

—Allà!

Miss Marple va comprendre immediatament què volia dir la seva amiga quan havia afirmat que la noia morta no semblava real. La biblioteca era una estança molt representativa del caràcter dels seus propietaris. Era espaiosa, desendregada i deixada. Tenia unes grans butaques enfonsades, i pipes, llibres i documents oficials estaven escampats per damunt d'una gran taula. Hi havia un o dos antics retrats familiars penjats a les parets, alguna pèssima aquarel·la victoriana i unes quantes escenes divertides de caça. A la cantonada hi havien posat un gran test amb flors, i tota l'habitació resultava fosca, inconsistent i llefiscosa. Tot plegat palesava que la família l'havia habitada des del temps de l'antigor, i en conservava l'aroma de la tradició.

Sobre la pell d'os que s'estenia al peu de la llar de foc, jeia estirat quelcom nou, cru i melodramàtic. La sorprenent figura d'una noia. Una xicota amb el cabell ros, pentinat artificialment, en un garbuix de compli-

cats rínxols i cargolets que li aclarien el rostre. El seu cos prim lluia un vestit de nit generosament escotat per darrere, fet de setí blanc, guarnit amb lluentons. Mostrava la cara inflada, en la qual les pólvores esdevenien grotesques en traspuar el seu rostre blavós i tumefacte. Les pestanyes pintades s'esllavissaven feixugament sobre les galtes deformades. Els llavis de color escarlata es contusionaven talment una ganyota. Les ungles estaven envernissades d'un roig sanguini que sobreeixia de les sandàlies platejades i barates que calçaven els seus peus. Era una visió vulgar, extravagant i estrident, que desentonava en el sòlid i antiquat confort de la biblioteca del coronel Bantry. La seva esposa va preguntar en veu baixa:

—Veus què et volia dir? Oi que tenia raó?

La senyora gran que la flanquejava assentí amb el cap, mentre esguardava pensativament la figura ajaguda a terra. Al final va observar, amb la seva veu agradable:

—És molt jove.

—Sí, suposo que sí.

Mistress Bantry semblava un xic sorpresa, com si acabés de realitzar un descobriment.

De fora els arribà el so d'un cotxe que esclafava la grava de l'entrada. L'agent Palk les esperonà amb neguit.

—Aquest deu ser l'inspector.

Corroborant la seva arrelada creença, segons la qual la gent benestant no t'acostumen a fallar, Mistress Bantry s'adreçà immediatament cap a la porta. Miss Marple li anava al darrere. La muller del coronel va dir, sense tombar-se:

—D'acord, Palk.

El policia es va sentir immensament alleujat.

Després d'enllestir l'última torrada amb melmelada i la tassa de cafè, el coronel Bantry s'afanyà cap al rebedor, per esperar el coronel Melchett, cap de la policia del comtat, que davallava d'un automòbil acompanyat per l'inspector Slack. Melchett era amic de l'amo de la casa. L'inspector Slack era un home enèrgic i sense gaire tacte, que es captenia amb pedanteria, i acompanyava el seu comportament actiu amb una comprovada manca de respecte pels sentiments d'aquells que considerava poca cosa.

—Bon dia, Bantry —va saludar el cap de la policia—. He pensat que seria millor que vinguéis jo mateix. Aquest assumpte resulta extraordinari.

—Ho és, ho és —confessà el coronel Bantry esforçant-se per resultar ben expressiu—. Em sembla increïble, una cosa fantàstica!

—No tens idea de qui és la dona?

—Ni la més lleugera. Mai a la vida no l'havia vista.

—El majordom no en sap res? —preguntà l'inspector.

—En Lorrimer s'ha quedat tan bocabadat com jo.

—Ah, ja ho veig —va contestar l'inspector.

L'amfitrió els va oferir:

—L'esmorzar està parat al menjador, Melchett. Si us ve de gust alguna cosa...

—No, no, millor serà que anem per feina. En Haydock deurà arribar d'un moment a l'altre... Ah, mira, ja és aquí.

S'aturà un altre cotxe, i en baixà el fornit doctor Haydock, que era també el cirurgià de la policia. D'un segon vehicle de la policia baixaren dos homes vestits de carrer un dels quals traguina una càmera.

—Tots a punt, eh? —exclamà el cap de la policia—. Bé, doncs, som-hi. És a la biblioteca, m'ha dit l'Slack.

El coronel Bantry va remugar:

—És increïble! Mireu, quan la meva muller insistia aquest matí que la minyona havia vingut a comunicar-nos que hi havia un cadàver a la biblioteca, no m'ho podia creure.

—No, no, si ja me'n faig càrrec. Esperem que la teva muller no estigui gaire afectada per tot això.

—S'està comportant perfectament... Realment bé. Ha fet venir la vella Miss Marple. La del poble, saps?

—Miss Marple? —El cap de la policia s'enravenà—. Per què l'ha cridada?

—Bé, una dona necessita una altra dona, no ho creus!

El coronel Melchett va respondre amb una rialleta:

—Si vols que et digui la meva opinió, la teva muller s'està preparant per llançar-se a fer de detectiu amateur. Miss Marple és la investigadora local. Ja ens ho va demostrar un cop, oi, Slack?

L'inspector va replicar:

—Allò era diferent.

—Diferent per què?

—Aquell era un cas local, senyor. La bona senyora sap tot el que passa al poble, certament. Però aquí estarà fora del seu ambient.

Melchett va contestar secament:

—Vós encara no en sabeu gran cosa tampoc, Slack.

—Bé, espereu, senyor. No em costarà gaire aclarir-ho.

Al menjador estaven esmorzant Mistress Bantry i Miss Marple. Quan la seva convidada va haver acabat, Mistress Bantry li va preguntar, anguniosa:

—I bé, Jane?

Miss Marple l'observà un xic atordida. Mistress Bantry prosseguí, esperançada:

—No se t'acudeix res?

Miss Marple havia assolit fama per la seva habilitat a aclarir trivials esdeveniments locals i haver resolt darre-rament un problema més enrevessat.

—No —va contestar finalment Miss Marple, capficada—. No se m'acut res, de moment. Estava pensant en la filla petita de Mistress Chetty, Edie es diu, però em sembla que és només perquè aquesta pobra noia es mossegava les ungles, i li sortien les dents. Res més que això. I bé —continuà Miss Marple, cercant més paral·lelismes—, Edie també és afeccionada al que jo anomeno adornaments barats.

—Et refereixes a la seva roba? —va inquirir l'altra dona.

—Sí, un setí molt llampant, d'escassa qualitat.

Mistress Bantry va opinar:

—Sí, ja ho sé. Una d'aquestes botiguetes fastigoses on tot val una guinea —afegí, engrescada—: I què se n'ha fet, de l'Edie de Mistress Chetty?

—Acaba d'obtenir el seu segon paper, i ho fa molt bé, crec —va contestar Miss Marple.

Mistress Bantry se sentia lleugerament decebuda. El paralelisme local no li semblava gaire afortunat.

—El que no acabo d'entendre —comentà Mistress Bantry— és què podia estar fent a l'estudi de l'Arthur. La finestra estava forçada, m'ha explicat en Palk. Podria haver vingut amb algun lladregot, i haver-se barallat. Però sembla que no té sentit, oi?

—No va vestida de forma gaire adient per anar a robar —objectà, dubtosa, Miss Marple.

—No, més aviat sembla que vagi guarnida per a una festa, un ball o alguna cosa per l'estil. Però no se celebrava res de tot això per aquí a prop.

—N... No —va fer Miss Marple rumiant-ho.

Mistress Bantry l'escometé.

—Se t'acut alguna cosa, Jane?

—Bé, estava pensant...

—Què?

—En Basil Blake.

Mistress Bantry va exclamar, impulsivament.

—Au, no!

I afegí, com si cerqués una explicació convincent:

—Conec la seva mare.

Les dues dones s'esguardaren l'una a l'altra. Miss Marple sospirà i mogué el cap.

—Comprenc el que sents.

—Selina Blake és la dona més encisadora que et puguis imaginar. El seu jardí és senzillament meravellós. Em fa posar vermella d'enveja. I és terriblement generosa amb els empelts.

Miss Marple obvià aquesta exaltació de Mistress Blake, i va dir:

—Tanmateix, se n'ha parlat molt, saps?

—Sí, Ja ho sé, ja ho sé. I, naturalment, l'Arthur es queda lívid tan sols de sentir-lo anomenar. S'hi va comportar amb molta rudesia, i des de llavors, l'Arthur no n'ha volgut sentir ni parlar. Té aquesta manera de parlar estúpida i pretensiosa dels nois d'avui dia. Mofant-se despectivament de la gent que s'esmerça per la seva escola, per l'Imperi i aquest tipus de coses. I, a més a més, la indumentària, és clar! La gent diu que als pobles tant se val com vagis vestit. Quina ximpleria! És precisament als pobles on tothom s'hi fixa.

Restà un moment callada abans d'afegir amb nostàlgia:

—Era una criatura preciosa quan era de bolquers.

—El diari de diumenge passat publicava una fotografia molt bonica d'en Cheviot, l'assassí, quan era infantó.

—Alça, vols dir, Jane?

—No, no, noia. No volia dir això. Seria treure conclusions precipitades. Només intentava trobar una explicació a la presència aquí d'aquesta noia. St. Mary Mead és un indret ben poc atractiu. Per això se m'ha ocorregut que en Basil Blake era l'única explicació possible. Organitza festes, on hi ve gent de Londres i del món de l'espectacle. Recordes el darrer juliol? Van provocar un escàndol terrible, cridant i cantant. Suposo que devien estar tots trompes. L'endemà al matí el desordre i el munt de gots trencats resultava senzillament increïble. Mistress Berry em va dir que fins i tot

hi havia una noia jove dormint a la banyera, gairebé nua!

Mistress Bantry va disculpar amb indulgència:

—Suposo que devien ser gent del cinema.

—Molt probablement. I després, segur que ho has sentit, unes setmanes enrere va portar una joveneta rossa platí.

Mistress Bantry va exclamar:

—No deus pensar que és ella?

—Ves a saber. És clar que mai no l'he vista de prop. Únicament entrant i sortint del cotxe, i un cop al jardí del xalet, quan estava prenent el sol, portant només uns pantalonets curts i sostenidors. Realment, mai no li he vist la cara. I, d'altra banda, aquestes mosses, amb els seus cabells, la mateixa cara i les ungles pintades, semblen totes iguals.

—Sí, de fet, podria ser. És una idea, Jane.